

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614011824/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

forelsket,« sagde Adalbert. — »Deri tager du fejl min Søn«. — »I hvem er han da forelsket?« — »I Emilie, men det vil ikke vare længe, vær du rolig derfor!« — »Og Emilie, elsker hun ham igjen?« — »Hvor kan du troe, at en saa dannet Pige, som Emilie, skulde elske Casimir? Farvel, Adalbert! vær opmærksom paa Alt, hvad der foregaaer i min Fraværelse, Erfaring har lært mig at mistroe de fleste Mennesker, men paa dig troer jeg, Adalbert, paa dig og paa en Anden, som jeg ikke vil nævne, thi paa hvem kan en Fader hellere bygge, end paa sine Børn, min ældste Søn er desværre en sørgelig Undtagelse; lev vel, jeg ønsker at see dig et Øieblik paa mit Kammer, inden jeg reiser.« Derpaa trykkede Starosten sin Søns Haand og gik.

Adalbert følte sig beskæmmet ved sin Faders Tilid, som han maatte tilstaae sig selv, at han ei fortiente. Desuden ængstedes han over Casimirs Lidenskab, hvis Mulighed han nu, da hans Fader havde aabnet hans Øine, ikke kunde betvivle. Hans Hierte bankede heftigt ved Tanken om, at Emilie maaskee deelte Broderens Følelser. »Men han er jo gift,« raabte han høit, »en saa forbrydersk Kiærlighed kan Emilie ikke nære.« Imidlertid maatte Adalbert tilstaae sig selv, at Casimir var ung og smuk, og at den qvindelige Verden, trods hans Letsind, betragtede ham med venlige Blik. For første Gang i sit Liv nærede Adalbert en bitter Følelse mod sin Broder, og han kunde ikke negte for sig selv, at Emilies Elskværdighed havde virket stærkere paa ham, end han hidtil havde troet.

Da Starosten traadte ud af sin Søns Kammer, mødte han Iwan, der ventede paa ham, og der, paa hans Vink, fulgte ham ind i hans Værelse. — »Jeg har været paa Oberstens Gods, Deres Excellence,« sagde Iwan, og bukkede dybt. — »Var Folkesangeren der?« — »Var han der, saa have de glemmt ham vel, Deres

Excellence, men rimeligviis var han der ikke, thi slige Landløbere blive ikke længe paa et Sted.« — »Vil han ellers Noget, Iwan?« — »Jeg vil kun endnu en gang aflægge min allerunderdanigste Tak for Deres Excellences høie Naade.« — »Tag nu blot ingen Stikpenge meer, Iwan, ellers gaaer det ikke godt, forstaaer han?« — »Ak, Excellence! hvad skulle vi smaa Embedsmænd gribe til? For vor Lønning faae vi knap det tørre Brød, og vi maa jo dog leve, Hans Keiserlige Høihed, vor mægtige Herre, Storfyrsten, er heller ikke uvidende om, hvorledes det gaaer til, thi den ene Haand maa jo vaske den anden, Deres Excellence.« — »Gaa nu, og driv ikke sit Væsen altfor grovt!« sagde Starosten. — »En Arbejder er sin Løn værd, Deres Excellence, og rækker en god Ven mig en Finger for at hielpe mig, saa lukker jeg mit Øie for ham igien, thi hvorfor skulle vi Smaafolk skamme os ved, hvad ikke de fornemste Herrer holde sig for gode til?« — »Ti og gaal!« sagde Starosten, hvorpaa Iwan bukkede, og nærmede sig til Døren. — »Endnu Eet!« sagde Starosten, og vinkede ham tilbage, »hvad Oberst Czernim angaaer, da har jeg undersøgt den Sag, Han har rimeligviis hørt feil, Iwan.« — »Godt! jeg begriber, det skal ikke være,« svarede Iwan. — »I alle Tilfælde taler han ikke et Ord derom, det er min Villie, forstaaer han mig?« — »Jeg forstaaer og jeg adlyder,« svarede Iwan, og gik bukkende ud af Døren.

»Det er en sand Ulykke,« sagde Starosten ved sig selv, »at vi ikke kunne undvære slige Mennesker, og at vi derfor tvinges til at lukke Øinene for deres Slethed.«

Nu traadte Adalbert ind, Starosten overgav ham forskellige Regnskaber, og befalede ham endnu en gang at give Agt paa hvad der skede i hans Fraværelse. Kort efter kom Czernim. »Undskyld, at jeg for-